

Kroky mé se pomalu střídají,
už bolejí nohy a chce se mi spát,
až najdu klid chci přes noc tam zůstat,
položít hlavu a spát.

Oči mé už zahlídly přístav,
oázu klidu a usmíření,
hřbitov v poli s malou kaplí,
domov za kamennou zdí.

Schovaný tmou, tiše procházím,
cesty jsou kamenem sypaný.
Věnce na hrobech,
kytice uvadlý, svíčky zvolna pohasínají.
Jména na hrobech,
se lesknou v pozadí,
život do kamene vytesán.
Pod jménem napsáno,
kdo kolik štěstí měl a kolik času mu osud dal.

První nápis mě úplně dostal,
cítím bolest a prazvláštní chlad,
odvracím hlavu a očima hledám nápisy na deskách.

R:

A tak žijem dál, žijem dál,
v třináctejch komnatách,
hodiny štěstí tajně počítáš.
První líbání, první milování, poprvé ženu ochutnáš,
jsi šťastnej když se dítě narodí.
A tak žijem dál, žijem dál,
v třináctejch komnatách,
hodiny štěstí tajně počítáš,
je to jen v nás jak běží čas,
kolik štěstí ve svý duši schováváš.

Jovany Brooke - ten žil osm let, dva týdny a tři dny.
Marian Tarek - dvanáct let, sedm měsíců a čtyři dny.
Bože proč, proč jsi je k sobě vzal.
Vždyť to jsou děti, co jsi to udělal.
Co je to za místo, já chci znát odpověď.
Sestup dolů, chovej se jako chlap.

Já jsem Bůh, tak přestaň už fňukat,
to nejsou roky jak dlouho kdo žil,
to je jen doba kdy byli šťastní a to já neřídím.

R:

Žijem dál, žijem dál,
v třináctých komnatách,
hodiny štěstí tajně počítáš..